

Sygn. akt VIII Pz 56/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w G. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Teresa Kalinka

Sędziowie: SSO Grzegorz Tyrka

SSR del. Renata Stańczak (spr.)

po rozpoznaniu sprawy 5 października 2016r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie T. R. (R.)

przeciwko Przedsiębiorstwu Usługowo-Handlowemu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o odszkodowanie i o sprostowanie świadectwa pracy

na skutek zażalenia pozwanego Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

od postanowienia Sądu Rejonowego w G.

z dnia 28 kwietnia 2016r. *sygn. akt* VI P 1152/15

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

(-) SSO Grzegorz Tyrka (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSR del. Renata Stańczak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016r. Sąd Rejonowy w G. w sprawie VIP 1152/15 oddalił powództwo T. R. o zapłatę kwoty 30.286 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz o sprostowanie świadectwa pracy. W punkcie 2 wyroku Sąd Rejonowy zasądził od powoda na rzecz pozwanej Przedsiębiorstwa Usługowo – Handlowego (...) sp.z o.o.w G. kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji stwierdził, iż powód przegrał proces, a pozwana była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego. Tym samym o kosztach zastępstwa procesowego strony pozwanej Sąd Rejonowy orzekł z mocy art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt 1 i § 11 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 roku, poz. 490 – w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 sierpnia 2015 roku), w

tym kwotę 180 zł z tytułu sprawy o odszkodowanie oraz kwotę 60 zł w związku ze sprawą o sprostowanie świadectwa pracy.

Zażalenie na postanowienie w przedmiocie kosztów złożyła strona pozwana zaskarżając je w części, wnosząc równocześnie o:

1. zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1.860 zł;
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;
3. rozpoznanie zażalenia jako oczywiście uzasadnionego w trybie art.395§2 k.p.c. przez Sąd Rejonowy w G..

Zaskarżonemu postanowieniu skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść postanowienia w postaci art.98§ 1 k.p.c.w zw.z §11 ust.1 pkt 2 i §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j.Dz.U. z 2013 roku, poz. 490) w zw.z §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.z 2015r. poz.1804).

W uzasadnieniu zażalenia skarżący podniósł, że skoro przedmiotem sporu było odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, tj.inne niż wymienione w pkt. 4 §11 rozporządzenia, zastosowanie powinien mieć § 11 ust.1 pkt 2, a nie jak to przyjął organ I instancji §11 ust.1 pkt 1 rozporządzenia. Tym samym zgodnie z §11 ust.1 pkt 2 w zw.z § 6 pkt 5 rozporządzenia, stronie wygrywającej sprawę, której wartość przedmiotu sporu wynosi od 10.000 zł do 50.000 zł należy się zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1.800 zł, a nie 180 zł. Pozwana dodała, że nie kwestionuje wysokości kosztów zastępstwa w zakresie sprawy dotyczącej sprostowania świadectwa pracy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak stanowi art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z kolei w myśl § 3 wskazanego przepisu w związku z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił wysokość kosztów zastępstwa procesowego.

Nie ma racji skarżący, że w rozpoznawanej sprawie powinien mieć zastosowanie § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j.Dz.U. z 2013 roku, poz. 490), zgodnie z którym stawka minimalna za prowadzenie sprawy z zakresu prawa pracy o wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie inne niż wymienione w pkt. 4 wynosi 75% stawki obliczonej na podstawie § 6 cytowanego rozporządzenia od wartości wynagrodzenia lub odszkodowania będącego przedmiotem sprawy.

Kwestia podstawy prawnej ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika procesowego strony, będącego adwokatem lub radcą prawnym, w sprawie o odszkodowanie za niezgodne z prawem lub nieuzasadnione rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony była już kilkakrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego.

W uchwale z 7 sierpnia 2002 r., sygn.(...) (OSNAPiUS 2003 nr 12, poz. 285, LEX nr 54760), Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że w sprawie toczącej się na skutek odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę należy przyjmować

jednakową podstawę do zasądzenia kosztów zastępstwa prawnego, niezależnie od wyboru żądania. Już wówczas zwrócono uwagę, że wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powinno być ustalone na jednakowych zasadach (w takiej samej wysokości) niezależnie od tego, czy pracownik dochodzi uznania wypowiedzenia za bezskuteczne, przywrócenia do pracy, czy też odszkodowania za niezgodne z prawem lub nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem.

Ten kierunek wykładni przepisów dotyczących ustalenia podstawy wynagrodzenia pełnomocnika w sprawie o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę znalazł kontynuację w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 24 lutego 2011r., sygn.I PZP 6/10 (OSNP 2011 nr 21-22, poz. 268, LEX nr 707475), w której przyjęto, że podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p., stanowi stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Uchwale tej nadano moc zasady prawnej.

Podobnie Sąd Najwyższy wypowiedział się w postanowieniu z dnia 13 marca 2012 r. w sprawie II PZ 3/12 stwierdzając, iż podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p., stanowi stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Dotyczy to w jednakowym stopniu wynagrodzenia adwokatów i radców prawnych oraz do spraw o odszkodowanie dochodzone na podstawie art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p. albo na podstawie art. 45 § 1 w związku z art. 47¹ k.p.

Podkreślenia wymaga za Sądem Najwyższym, że roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach (art. 45 § 1 k.p.) lub o przywrócenie do pracy w razie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia (art. 56 § 1 k.p.) oraz roszczenie o odszkodowanie (art. 45 § 1 k.p. i art. 56 § 1 k.p.) są nie tylko alternatywne, ale także ekwiwalentne. Roszczenie o odszkodowanie jest substytutem roszczenia o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne lub o przywrócenie do pracy. W taki sposób traktuje je prawo materialne (Kodeks pracy), pozwalając nie tylko pracownikowi na dokonanie swobodnego wyboru między nimi, ale także sądowi na orzeczenie o żądaniu ekwiwalentnym w stosunku do wybranego przez pracownika nawet wbrew jego woli i zgłoszonemu oraz popieranemu przez niego roszczeniu (art. 45 § 2 k.p. i art. 56 § 2 k.p. oraz art. 264 § 1 i 2 k.p.). Podobnie traktuje te roszczenia prawo procesowe. Przy rozpoznawaniu i rozstrzyganiu sprawy o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne (o przywrócenie do pracy) lub o odszkodowanie, podstawy prawne roszczeń są takie same (zastosowanie znajdują te same przepisy kodeksu pracy), przesłanki materialnoprawne są identyczne (rozwiązanie umowy o pracę jest niezgodne z prawem lub nieuzasadnione), ustalenia wymagają te same okoliczności faktyczne, a wysokość odszkodowania (odpowiednio zryczałtowana - art. 47¹ k.p. i art. 58 k.p.) nie jest istotą takiego procesu i na ogół nie jest przedmiotem sporu. Również formuła odwołania od wypowiedzenia (art. 44 k.p. i art. 264 § 1 k.p.) sprawia, że odwołanie dotyczy w takim samym stopniu uznania wypowiedzenia za bezskuteczne, jak i odszkodowania. Jest to zatem ten sam rodzaj sprawy, sprowadzający się w istocie do tego samego, niezależnie od zgłoszonego przez pracownika żądania. Z tej przyczyny wynagrodzenie pełnomocnika powinno być ustalane według tych samych zasad (na tej samej podstawie) – por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2002 r., w sprawie sygn.(...)

W tych okolicznościach stwierdzić należy, że zaskarżone postanowienie odpowiada prawu - jest zgodne z treścią § 11 ust. 1 pkt 1 i § 11 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Przepisy te należało stosować do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.z 2015r., poz.1804), tj.przed dniem 1 stycznia 2016r. (§21 rozporządzenia).

W oparciu o powyższe ustalenia, uznając bezzasadność zarzutów podniesionych

w zażaleniu, Sąd Okręgowy w G. na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł o jego oddaleniu.

(-) SSO Grzegorz Tyrka (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSR del. Renata Stańczak

Sędzia Przewodniczący Sędzia